

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

VÝTAH DO PEKLA

05

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

E
FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*

Připravujeme:

6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Sít' přízraků*

Kladivo na čaroděje

VÝTAH DO PEKLA

Copyright © Jiří Pavlovský, 2013
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2013
Cover Art © Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-946-3 (ePub)

ISBN 978-80-7425-947-0 (mobi)

ISBN 978-80-7425-948-7 (PDF)

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Šla poslepu mezi nehybnými těly a snažila se na MP3 přehrávači najít skladbu, kterou by neslyšela už stokrát. Nakonec to vzdala a sundala si sluchátka.

O patro výš se rozléhalo zuřivé a suché kašlání, dávení a zoufalý boj o kyslík. Tady byl klid. O patro výš vás pořád někdo volal hlasem plným zoufalého vzteku, s netrpělivostí člověka, který už neměl žádný svůj čas, ale měl všechn váš.

Tady byl klid.

Některé sestry sem chodily souložit. Aspoň to slyšela. Rajcovalo je, když se na ně přitom pacienti koukali.

„Nic nevidí,“ oponovala Sylvie. „Jsou v kómatu.“

„Třeba jo,“ říkaly ty, které slyšely o někom, kdo si to tam chodil užívat. „To nevíš. To je na tom právě to sexy.“

„Mně to sexy nepříjde,“ řekla Sylvie. „Mně to teda přijde pěkně nechutný.“

„To říkáš teď,“ oponovaly ty, které měly důvěrné informace. „Za půl roku už tam z tebe bude nějaký doktor vyšoustávat duši.“

To nebylo moc pravděpodobné, pomyslela si Sylvie. Ne, že by tak věřila ve svou morální bezúhonnost, na to se příliš dobře znala, ale na oddělení moc fešáků nebylo. Proč taky. Tady nebylo koho zachraňovat. Tady, mezi vegeťáky, na oddělení chronické resuscitační péče, se člověk nemohl vytáhnout a oslnit. A Sylvie musela s hanbou uznat, že ten nejhezčí chlap v okolí leží přímo tady na pokoji.

Pokud by se natáčela mužská varianta Šípkové Růženky, tak by režisér nemohl sehnat lepšího představitele. Bylo mu dvacet osm, bledou tvář básníka měl rámovanou černými vlasy a i ta vyživovací hadička v nose mu docela slušela. Vypadala jako moderní módní doplněk. Muž byl dokonalým pro-

totypem černovlasého cizince. Byl krásný a podle tvrzení zkušenějších sestřiček ho měl jako kůň. Sylvie ještě nenašla odvalu si to ověřit.

Šípková Růženka, usmála se do tmy. Možná, kdybych ho políbila...

Tak mě odsud vyhodí.

Pořád lepší, než kdyby mě chytli, jak se mu dobývám pod nemocniční rubáš.

Sylvie věděla, že je to špatný nápad a nebyla tak naivní, aby věřila na pohádky, jenže se nemohla téhle myšlenky zbavit. Bylo jí taky jasné, že i kdyby zničehonic otevřel oči, tak by ho ani nenapadlo si s ní něco začít. Spíš by ho klofla Martina.

Sylvie se zachmuřila nad nespravedlností osudu a sedla si na židli u stěny proti dveřím. Rozsvítila si kovovou a omláčenou lampičku vyzdobenou obřím erárním číslem. Někdo ji sem dal i se stejně omláčeným nemocničním stolkem. Zřejmě někdo, kdo chtěl, aby to k sobě ladilo.

Podívala se na hodinky. Nejméně půl hodiny se po ní nikdo nebude shánět. Pak se vzbudí stará Poljakovská a vzburcuje celé oddělení. Ne, že by Sylvie někomu přála smrt, ale chvílemi si říkala, že bez Poljakovské by všem bylo líp. Možná i Poljakovské by bylo bez Poljakovské líp.

Otevřela si knihu a namířila lampičku na její stránky. Světlo ozářilo novou Wardovou ostře, jako při výslechu. Tak uvidíme, co z knihy vypadne.

V šeru se pohnulo tělo na prostěradle.

Sylvie sebou škubla. Když to slyšela poprvé, mohla ji ranit mrtvice, ale teď už si zvykla na to, že nehybná těla pacientů v protahovném kómatu nejsou nikdy tak úplně nehybná. Náhodné záškuby svalů, automatické tělesné pochody, otvírání a zavírání očí, zívání – i když byly mozky v limbu, těla žila svým vlastním životem.

Sylvie otevřela Wardovou a začala číst. Už by si to tam měli brzo rozdat. Blížila se stránka tři sta a tam byl vždycky první velký sex.

Opět to zašramotilo.

Sylvie zvedla oči od knihy a zaposlouchala se do ticha. Chvilí se nedělo nic a pak znovu zašustilo prostěradlo.

V místnosti svítila jen lampička na stolku. Kdyby rozsvítila velkou, tak to přitáhne pozornost okolí a někdo to sem buď přijde zkontrolovat, nebo si popovídat. Ani na jedno neměla Sylvie náladu. Sylvie měla náladu na romantické a trpící upíry. Ale teď toho, že nechala zhasnuto, litovala. V šeru viděla jen nehybné obrysy ležících postav. Ani za světla to nebyl veselý pohled, ale ve tmě to vážně až příliš připomínalo márnici.

Něco cvaklo, jako když ruka klepne o železný rám postele.

Sylvie zavřela knihu a položila ji na stolek. Zvedla lampičku a jako baterkou s ní namířila na postele seřazené u obou stěn místnosti. Ze tmy vykrajovala propadlé tváře, které se stále dívaly do stropu a nevnímaly okolní svět. Jen...

Sylvii přišlo, že mají mnohem vytřeštěnější oči.

Chtěla jít ke dveřím rozsvítit, jenže prostor mezi postelemi jí najednou přišel šíleně úzký. Sotva by se protáhla.

Pítomost. To dělají jen stíny vyvolané světlem lampičky, které natahují čela postele. Jenže stejně se nedokázala přinutit, aby udělala první krok.

Možná se stal zázrak. Možná se nějaký pacient začal probouzet. Už se to stalo. Ne za její služby, ale tihle měli ještě šanci. Malou, ale –

Teď se zašustění ozvalo z obou stran.

Sylvie ztuhla. Jedna její část ji nutila proběhnout rychle uličkou, vyběhnout o patro výš a zburcovat doktora Jindru. Druhá... druhá se chtěla ujistit. Co když vyhlásí poplach a pak se zjistí, že sem jen vběhla myš? A něco hluboko v její hlavě jí k tomu šeptalo: A co když se probudil ten kluk s černými vlasy?

Přejela světlem lampičky po místnosti. Jediné, co se pohnulo, byly stíny. Vstala ze židle a vrznutí se jí zařízlo do uší. Podivné šustění ale slyšela pořád.

Udělala několik dlouhých a rozhodných kroků k posteli. Zamířila k mladíkovi.

„Haló?“ řekla Sylvie a připadala si přitom jako absolutní trubka. „Jste vzhůru? Je vám dobře?“ Určitě ji učili, jak se v podobné situaci chovat, ale právě teď měla v hlavě vakuum.

Něco za ní zašustilo. Otočila se. Na vedlejší posteli se chvěl monstrózně obézní muž. Měl otevřené oči a doširoka rozevřenou pusou. Sylvie odvrátila zrak, ale jinde to nebylo lepší. Černovlasý mladík zíral do stropu a pomalu otevíral ústa, jako by chtěl začít křičet.

Asi by měla zaběhnout pro doktora. A to co nejdřív.

Mladík se roztrásl. A následovali ho ostatní. Kolem Sylvie se rozdrncely postele. Mladík otevřel ústa tak, že mu popraskaly koutky úst a na bílé prostěradlo vytryskla krve. Sylvie zareagovala dřív, než si to mohla promyslet. Položila mladíkovi ruku na hrudník, aby ho uklidnila. „To bude dobré,“ řekla. „To bude–“

Mladík ji chytl za ruku a zaťal do ní dlouhé nehty. Sylvie vykřikla bolestí. Ještě víc otevřel pusou a něco mu prasklo v čelisti. Začal rvát a vzápětí se rozeřvali další pacienti.

Sylvie se k nim přidala.

* * *

Ester von Blaschkof kráčela chodbou a šířila kolem sebe atmosféru elegance a pohrdání. Sukně, která jí sahala do poloviny stehén, stála víc než většina vybavení nemocnice. A to byla jedna z těch levnějších.

Na druhou stranu, nemocnice taky nebyla z těch nejdražších.

Šéf oddělení kolem ní poskakoval jako pudl nadšený z návratu svého ztraceného pána – ostatně, pudla připomínaly i jeho bílé, kudrnaté vlasy a postava. Sahal Ester sotva po prsa a rozhodně si na to nestěžoval.

Ester neměla dobrou náladu, což nebylo nic nového.

„Jestli mě sem taháte kvůli nějaké pitomosti, tak... Víte přece, jak skončil váš předchůdce?“

Doktor Jindra věděl. Prý Ester von Blaschkof nějak obtěžoval. Našli ho, jako sedí u svého stolu a hraje skořápkou s kalíšky od kafe z automatu v přízemí. Jako kulička mu sloužila jeho oční bulva. Druhou mu našli v kapse.

Na slepce mu skořápkou docela šly.

„Ne. Ne ne ne. Není to žádná pitomost. Uvidíte sama.“

„Uvidíme,“ řekla suše.

Dál už Ester jen tiše kličkovala mezi dírami v zeleném lino-leu, dokud její pudlovitý průvodce neotevřel dveře do oddělení vyhrazeného pro ty, kteří spali spánkem kómatických. „Tadá!“ řekl a pak si zřejmě uvědomil, že to není zrovna nejvhodnější reakce, a sklopil hlavu.

Ester vstoupila dovnitř a rozsvítila. Zářivka na stropě neochotně zablikala, ale nakonec se dala přesvědčit a zasáhla místnost neuduživým světlem. Stejně tak zasáhl Ester štiplavý zápach moči a dezinfekce. Vytáhla z kabelky kapesníček a dala si ho před ústa a nos.

„Obávám se, že jsme ještě nestačili úplně uklidit,“ řekl její průvodce. „Nikomu se sem moc nechce. Uklízečky jsou trochu pověřivé, a...“

Ester udělala krok vpřed.

Postavy na postelích byly zkroucené, s vytřeštěnými výrazy absolutní hrůzy. Několik mužů mělo vykloubenou čelist.

„Téhle jsme nedokázali vyměnit povlečení,“ řekl doktor a Ester nedělalo problém pochopit proč. Prsty ženy byly zařaté hluboko do matrace. „Stalo se to včera večer. Našla je jedna ze sestřiček. Ani nechci vědět, co tu dělala. Někdy je lepší nevědět, říkám já. Úplně se z toho složila. Volal jsem vám hned, co jsem –“

„Ano, samozřejmě,“ uřála ho Ester. „A všichni byli...“

„Ano. Všichni byli v kómatu. Někteří už několik let. To mi řekněte, co může takhle vyděsit lidi, co jsou v bezvědomí?“

„To nechtějte vědět,“ řekla Ester von Blaschkof.

* * *

„To nechtějte vědět,“ řekl Felix Jonáš. „Ale řekněme, že je to jogurt,“ navrhl. „Já si to tak taky říkám.“

Ester se znovu podívala na umatlané křeslo.

„Prý někde dělali průzkum o čistotě hotelových pokojů,“ pokračoval Felix. „Našli stopy spermatu i na stropě.“ Podíval se na strop. „Z toho by se mohla udělat olympijská disciplína. Myslím, že by byla zajímavější než většina ostatních discip-

lín.“ Felix se svalil na postel. „Takže chápu, že se u nás neposadíte.“

„Předpokládám, že to děláte schválně. Že se ubytováváte v takových špinavých dírách.“

„Je to tříhvězdičkový hotel.“

„Říkám snad něco jiného? Dělá vám dobře, když za vámi musím lézt na taková místa. A to jsem ještě dnes byla v nemocnici. Všechno oblečení jsem mohla spálit, jak bylo cítit dezinfekcí.“

„Něco vážného?“

„Ani ne, starší model od Gucciho.“

„Myslel jsem toho, za kým jste byla v nemocnici.“

„Co? Ne, ti jsou v pohodě. V kómatu.“

„Aha.“

Felix Jonáš měl na sobě jen trenýrky a vytahané tričko Guns'n'Roses, což jasně dávalo na vědomí, jak moc staré tričko to je. Natáhl se na posteli a dal si ruce za hlavu. „V ledničce je pivo. Asi. Možná jsem ho včera vypil. V kohoutku je voda, v tom hrnku s nápisem kafe je kafe, hrnky jsou v té skříňce pod televizí –“

„Vážně jste velmi pohostinný.“

„Kdybych věděl, že přijdete, nakoupím chlebičky a dort.“

Ester se rozhlédla a odkopla stranou zmuchlané kalhoty. „Nemůžeme jít někam, kde nebude hrozit nebezpečí, že se pozvracím?“

„Dole je bar.“

„Všechno je lepší než tohle. Nebo jste měl snad nějaké jiné plány?“

„Chtěl jsem trénovat na olympiádu,“ řekl Felix.

Za pár chvil už seděli dole v baru. Ester v sexy kostýmku, Felix v tričku Depeche Mode a trenýrkách. Na nohách měl sandály a na krku kravatu. „Je to slušný podnik,“ vysvětlil. „Pouští sem jen lidi s kravatou.“

Ester měla ústa stažená do úzké čárky. Slušelo jí to. „Chcete mi udělat ze života peklo, co?“

„Chtěla jste nás zabít.“

„Pořád chci. Čím dál víc.“

„Jenže ostatní rozhodli jinak.“

Ester vydala zvuk, který jasně vyjadřoval, co si o tom rozhodnutí myslí. Ostatní hosté je ze všech svých sil ignorovali. Číšník taktéž. Ester vylovila z kabelky mobilní telefon a na displeji se objevil hrůzou znetvořený ženský obličej.

„Vy po ránu?“ zeptal se Felix.

„Pacientka. V kómatu je už skoro deset let.“

„Moment,“ řekl Felix Jonáš už bez jízlivého podtónu. „Jestli se jí tohle stalo před deseti lety, tak –“

„Tohle se jí stalo včera.“

„Ale –“

„Tohle se jí stalo, když už byla v kómatu.“

„Něco ji...“ Felix se znovu podíval na mobil, „něco ji takhle vyděsilo, když byla v kómatu?“

„Něco je všechno takhle vyděsilo. Celé oddělení.“

„A...“

„Jenom ty ve vegetativním stavu.“

Felix šoupl mobil zpátky k Ester. „A my máme zjistit, co to bylo, pokud hádám správně.“

„Ne.“

„Ne?“

Teď bylo na Ester, aby se spokojeně usmála, opřela se v křesle a přehodila si nohu přes nohu. „Ne. My víme, co to bylo. My chceme, abyste to našli a promluvili si s tím.“

Luskla prstem na číšníka, který si najednou uvědomil, že u stolu u okna někdo sedí, a objednala si víno a pro Felixe sódovku. „Chcete se na něco zeptat?“ řekla pak.

„Na spoustu věcí. Ale asi bude jednodušší, když nechám mluvení na vás.“

„Správně. Začínáte dostávat rozum. Takže... co víte o Starcích?“

„Že vládnou Západozemí?“

Ester se na něj podívala.

„Pardon, doháním seriálové resty.“

„Takže nic. On o nich ostatně nikdo moc neví. Pokud se mluví o magii jako o oceánu, tak Starci jsou ti, kteří žijí úplně u dna, v naprosté temnotě. Můžou tam být už od samotného

začátku světa, jako pravěcí ještěři, kteří zapomněli vyhynout. Neví se ani, jestli jsou to rozumné bytosti, jestli to jsou tvorové, bohové, démoni nebo prostě jen magická sedlina.“

„Podle inkvizice jsou všichni zlikvidovaní... Tedy aspoň tak, jak můžete zlikvidovat něco, co nemůže umřít. Zapečetění, odlifrovaní do jiných dimenzí, prostě pryč.“

„Evidentně ne všichni.“

„Inkvizice jednoho dostala před dvaceti lety. Tvrdil, že je poslední.“

Ester se na něj nevěřičně podívala. Felix se usmál. „Koukám, že taky nevíte všechno.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto. Byl jsem u toho. Byl jsem jeden z mála těch, kteří to přežili.“

„Tak v tom případě lhal.“

„Nemyslím si,“ řekl Felix. „Ne po tom, co jsem mu udělal.“

Ester se na Felixe podívala a poprvé v tom pohledu bylo něco, co vzdáleně připomínalo respekt.

„My jsme s nimi zkoušeli komunikovat... v roce 1934,“ řekla nakonec.

„A?“

„Starci zmizeli. A všichni mágové, kteří se s nimi pokusili mluvit, zemřeli. Zemřely jejich rodiny. Jejich příbuzní. Jejich služebnictvo. Lidé, kteří s nimi žili v jednom domě.“

„Hmm.“

„Nemůžete se divit, že teď, když se podle všeho znovu objevili, nechceme tohle opakovat.“

„A chcete do toho uvrtat mě.“

„Ano. Jistě chápete, že nemáte moc na výběr, takže budu ráda, když si odpustíme ty únavné tanečky.“

Chvilí bylo ticho, dokud nepřišel číšník a neprovedl obřad s naléváním vína. „Vodku,“ řekl mu Felix. „Velkou.“ Rozhlédl se kolem. „To vyhlazení... Myslíte, že se to týká i hotelů? Je tady moc milá pokojská. Nerad bych, aby kvůli mně zařvala.“

„Máme teorii, že ta jejich agresivní reakce byla hlavně zaměřena vůči mágům. Že budou lépe komunikovat s někým, kdo je hluboko pod jejich úrovní. S nějakým zástupcem lůzy.“